



## Amor sanctus

... the city of joy... the city of angels...the city of strangers... it's beautiful, I'm cold and dead. I am borning... milyen furcsa... hosszú, fogcsikorgató, átvirrasztott éjszakák, sepegések és büntudat... fölöslegesség... átlépve az értelmetlenséget a céltalanságtól elválasztó határsávot... különös, titkos ösvényeket harapdálni, szürcsölni, jéghideg-forrón, ahogy a bágyadt zöldesszürke árnyékkompozíciók rezzenéstelen állaga engedi... Sehonnan sehová... Úti impressziók, a márvány, a krétafehér kő, a szirtek, a mákföldek és a titkokat gonoszul suttogó tenger... milyen szép, szinte ismeretlen... a zsíros pázsitban patkányok, sikolyok, viszolygások tömkelege... s nem tudom miért, sem azt hogy hogyan, nincs... talán nem is volt... hazám, otthonom, identitásom... jajszó nélkül, fölösleges hullócsillagként... egy idegenné vált városban, ahová beleszületni valamikor a sors különös kegye volt... a hegedűórák, a fehér térdharisnyák és a lüktető folyó, soha háborút nem látott várrejtélyével a túlparton... satírozott hajjal belefulladni a folyó mocsaras holtágába, ismeretlen kastélyok tükörtermeiben meztelenre vetközni, fekete muszlinba öltözni, köpenyem csuklyáját mélyen a szemöldökig húzva... milyen szép... igen, az elmúlás poétikája... talán...de hisz oly fölösleges... lepényhalakkal, elektromos rájakkal a sötét vízben lebegni, amíg befog a hínár, arcomból medúzák kúsznak elő lopva, ám diadalittasan... nincs nevem, arcom, fehér kezem hosszú törekeny ujjával... egyszer valaki gúnyosan megállapította, a semmittevők és a tolvajok keze ilyen... nincs hová hazamenni, ha már van miért elmenni... igen... ha semmivé válsz, mindenki vagy... a táguló kozmosz bugyrainak szomorúsága, a sivatagi homok süvítése, angyalok szárnycsapkodása, a bársony puha, borzongató érintésének megmagyarázhatatlan érzése, a folyóba fulladtak szenvelgése, asztrállények kísértése... tovább, tovább... milyen egyszerű – nincsenek gondolataid, koaxális kábelen lógsz a neobarokk bronzlámpáról, lábaid a tétova semmiben, nevetségesen, szomorúan és ízléstelenül... egy másodpercig kitégult tudattal lebegsz a mennyezet alatt, kiabálsz, de a belépők nem hallanak... tulajdonképpen soha nem is hallottak... penészes hír az újságban... tovább, tovább... duplatalpú kőfaragó cipővel arcon rúgni minden járókelőt, de ne felejtse el, hogy míg kést mártok bordáid közé és sósavval locsollak, én vagyok a te gyengéd szerelmesed... hát igen, az erőszak poétikája... talán... tovább, tovább... bonbonos dobozok alján, acél-beton térszerkezetek közt... én a légtérben... nem, a védőangyalom... azt mondja, ragaszkodik hozzám, azt mondja, velem marad... a tükör darabokra hullik, a mérgezett lakoma már lezajlott, ám sosincs vége... tovább, tovább... lángoló falvak közt téblábolok, de nem, ez nem én vagyok... már sok alakban voltam, vagyok és leszek... gyilkos, ringyó, szent és démon... építetek, fenntartok és rombolok, ciklikusan, s egyre gyorsuló spirálmozgással... tovább, tovább... milyen egyszerű... lenni... lélegezni, érezni pulzáló vérkeringésemet, a bőr nyirkos-hideg állagát, a szemek sötétjét, a formák örök táncát, az agy és a tudat végtelen óceánját... igen, azt hiszem, jobb ha most elhallgatok... milyen szép, különös... igen... ez a teljesség... the city of joy... the city of angels, the city of strangers, I'm afraid... it's beautiful, I'm cold and dead. I'm borning. again.